KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 26.12.2020 r.
COM(2020) 856 final/2

2020/0382 (NLE)

COM(2020) 856 final of 25.12.2020 downgraded on 26.12.2020.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Umowy o handlu i współpracy między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, z drugiej strony, oraz Umowy między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie procedur bezpieczeństwa na potrzeby wymiany i ochrony informacji niejawnych

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

- **Przyczyny i cele wniosku**

W dniu 29 marca 2017 r. na podstawie art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej („TUE”) Zjednoczone Królestwo notyfikowało Radzie Europejskiej swój zamiar wystąpienia z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej.

W dniu 30 stycznia 2020 r., po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego, Rada przyjęła decyzję (UE) 2020/135 w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej („umowa o wystąpieniu”)[1]. Umowa o wystąpieniu weszła w życie w dniu 1 lutego 2020 r. i ustanawia ona okres przejściowy, w trakcie którego prawo Unii będzie miało zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie, zgodnie z tą umową. Okres ten dobiega końca w dniu 31 grudnia 2020 r.

W swoich wytycznych z dnia 23 marca 2018 r. Rada Europejska ponownie przypomniała, że Unia jest zdeterminowana, by w przyszłości utrzymywać jak najbliższe stosunki partnerskie ze Zjednoczonym Królestwem. Zgodnie z tymi wytycznymi takie partnerstwo powinno obejmować współpracę handlową i gospodarczą oraz inne obszary, w szczególności walkę z terroryzmem i przestępczością międzynarodową, oraz bezpieczeństwo, obronę i politykę zagraniczną. Rada Europejska stworzyła te wytyczne, aby nakreślić ogólne założenia ram przyszłych stosunków, które następnie szerzej przedstawiono w deklaracji politycznej towarzyszącej Umowie o wystąpieniu i w niej wspomnianej.

Deklaracja polityczna towarzysząca umowie o wystąpieniu określa ramy przyszłych stosunków między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem[2] („deklaracja polityczna”). Ustanawia ona parametry „ambitnego, szerokiego, pogłębionego i elastycznego partnerstwa w dziedzinach współpracy handlowej i gospodarczej opartej na kompleksowej i wyważonej umowie o wolnym handlu, ścigania przestępstw i wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony oraz szerszych obszarów współpracy”.

Art. 184 umowy o wystąpieniu stanowi, że Unia i Zjednoczone Królestwo dokładają wszelkich starań, w dobrej wierze i w pełnym poszanowaniu swoich odpowiednich porządków prawnych, aby podjąć niezbędne kroki w celu szybkiego wynegocjowania umów regulujących ich przyszłe stosunki, o których mowa w deklaracji politycznej, oraz w celu przeprowadzenia stosownych procedur związanych z ratyfikacją lub zawarciem tych umów dla

[1] Decyzja Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. L 29 z 31.1.2020, s. 1).

[2] Deklaracja polityczna określająca ramy przyszłych stosunków między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem (Dz.U. C 34 z 31.1.2020, s. 1).

zapewnienia, aby w zakresie, w jakim jest to możliwe, umowy te miały zastosowanie od chwili zakończenia okresu przejściowego.

W dniu 25 lutego 2020 r. Rada przyjęła decyzję (UE, Euratom) 2020/266[3] upoważniającą do podjęcia negocjacji ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej dotyczących nowej umowy o partnerstwie. Komisja została wyznaczona na negocjatora Unii. Decyzja Rady zawierała również addendum obejmujące wytyczne negocjacyjne dotyczące nowego partnerstwa ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej („wytyczne negocjacyjne").

W dniu 24 grudnia 2020 r. negocjacje zakończono, a strony uzgodniły na szczeblu głównych negocjatorów treść umowy o handlu i współpracy i umowy w sprawie procedur bezpieczeństwa na potrzeby wymiany i ochrony informacji niejawnych („umowa o bezpieczeństwie informacji").

Umowa o bezpieczeństwie informacji jest umową uzupełniającą umowę o handlu i współpracy i, zgodnie z art. COMPROV.2 umowy o handlu i współpracy, stanowi integralną część ogólnych stosunków dwustronnych między Unią a Zjednoczonym Królestwem regulowanych umową o handlu i współpracy i stanowi część ogólnych ram. Umowa o bezpieczeństwie informacji jest powiązana z umową o handlu i współpracy tą samą datą rozpoczęcia stosowania i tym samym terminem rozwiązania umowy.

Równolegle z umową o handlu i współpracy i umową o bezpieczeństwie informacji Komisja wynegocjowała umowę między rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej a Europejską Wspólnotą Energii Atomowej o współpracy w zakresie bezpiecznego i pokojowego wykorzystania energii jądrowej. Zalecenie dotyczące decyzji Rady w sprawie zatwierdzenia tej umowy zostaje przedłożone wraz z niniejszym wnioskiem w ramach odrębnej procedury. Oprócz zawarcia umowy o współpracy w zakresie bezpiecznego i pokojowego wykorzystania energii jądrowej procedura ta obejmuje również zawarcie umowy o handlu i współpracy w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres kompetencji Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (w szczególności udziału Zjednoczonego Królestwa jako państwa trzeciego w programie badawczym Euratomu oraz w europejskich działaniach w zakresie fuzji jądrowej, w tym w działaniach ITER, poprzez członkostwo tego państwa jako państwa trzeciego w Europejskim Wspólnym Przedsięwzięciu na rzecz Realizacji Projektu ITER i Rozwoju Energii Termojądrowej – Fusion for Energy).

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Zarówno w wytycznych Rady Europejskiej z 23 marca 2018 r., jak i w deklaracji politycznej wezwano do ścisłego partnerstwa między Unią a Zjednoczonym Królestwem.

Negocjacje w sprawie umowy o handlu i współpracy i umowy o bezpieczeństwie informacji zostały poprzedzone zawarciem umowy o wystąpieniu, która weszła w życie w dniu 1 lutego 2020 r. W umowie

[3] Decyzja Rady (UE, Euratom) 2020/266 upoważniająca do podjęcia negocjacji ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej dotyczących nowej umowy o partnerstwie (Dz.U. L 58 z 27.2.2020, s. 53).

o wystąpieniu ustanowiono okres przejściowy, w trakcie którego prawo Unii ma zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie, zgodnie z tą umową. Okres przejściowy zakończy się w dniu 31 grudnia 2020 r. Umowa o handlu i współpracy i umowa o bezpieczeństwie informacji mają na celu uregulowanie nowych stosunków między Unią a Zjednoczonym Królestwem, a tym samym zapobieganie poważnym zakłóceniom, które w przeciwnym razie mogłyby wystąpić w tych stosunkach po zakończeniu okresu przejściowego.

Umowa o handlu i współpracy ustanawia solidne podstawy wzajemnie korzystnego i zrównoważonego partnerstwa między Unią a Zjednoczonym Królestwem. Odzwierciedla ona również fakt, że jako państwo niebędące członkiem Unii Zjednoczone Królestwo nie posiada takich samych praw ani nie czerpie takich samych korzyści co państwo członkowskie.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

  Umowa o handlu i współpracy i umowa o bezpieczeństwie informacji są w pełni zgodne z Traktatami oraz zachowują integralność i autonomię porządku prawnego Unii. Umowy te nie będą wymagać od Unii zmiany jej zasad, przepisów ani norm w jakimkolwiek obszarze regulowanym. Propagują one wartości, cele i interesy Unii, jak również zapewniają spójność, skuteczność i ciągłość jej polityki oraz działań.

  Całość przywozu ze Zjednoczonego Królestwa będzie musiała być zgodna z przepisami i regulacjami Unii (np. przepisami technicznymi i normami produktów, przepisami sanitarnymi lub fitosanitarnymi, rozporządzeniami dotyczącymi żywności i bezpieczeństwa, normami bezpieczeństwa i zdrowia, ochroną środowiska, ochroną konsumentów).

  Umowa o handlu i współpracy zawiera szczegółowe tytuły dotyczące handlu i równych warunków działania w obszarach pracy, środowiska, przeciwdziałania zmianie klimatu i zrównoważonego rozwoju, które łączą gospodarczą część umowy o handlu i współpracy z ogólnymi celami Unii w zakresie zrównoważonego rozwoju i celami szczegółowymi w dziedzinie pracy, środowiska i zmiany klimatu.

  Udział Zjednoczonego Królestwa w programach Unii będzie w pełni zgodny z aktami podstawowymi określającymi te programy oraz istniejącymi regulacjami unijnymi dotyczącymi zarządzania finansowego, takimi jak rozporządzenie finansowe.

2. PODSTAWA PRAWNA

Materialną podstawą prawną dla decyzji Rady w sprawie zawarcia, której dotyczy wniosek, jest art. 217 TFUE. Ta podstawa prawna jest najwłaściwsza z uwagi na szeroki zakres planowanego partnerstwa.

Proceduralną podstawą prawną są art. 218 ust. 6 TFUE, art. 218 ust. 7 TFUE i art. 218 ust. 8 akapit drugi TFUE. Art. 218 ust. 6 TFUE przewiduje zawarcie umowy na podstawie decyzji Rady, po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego. Art. 218 ust. 8 akapit drugi TFUE przewiduje głosowanie jednomyślne w Radzie. Ponadto jako podstawę prawną dodano art. 218 ust. 7 TFUE, ponieważ Rada powinna upoważnić Komisję do zatwierdzenia w imieniu Unii pewnych zmian do

umowy o handlu i współpracy, które mają zostać przyjęte w drodze procedury uproszczonej lub przez organ ustanowiony umową o handlu i współpracy.

Podstawą prawną decyzji Rady, której dotyczy wniosek, jest zatem art. 217 TFUE w związku z art. 218 ust. 6 TFUE, art. 218 ust. 7 TFUE i art. 218 ust. 8 akapit drugi TFUE.

3. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Wdrażanie przez organy ustanowione na mocy umowy o handlu i współpracy**

  W części pierwszej tytuł III umowy o handlu i współpracy ustanawia się Radę Partnerstwa, która będzie nadzorować realizację celów tej umowy i wszelkich umów uzupełniających. W skład Rady Partnerstwa wchodzą przedstawiciele Unii i Zjednoczonego Królestwa na szczeblu ministerialnym, którzy będą się spotykać co najmniej raz w roku oraz będą nadzorować i ułatwiać wdrażanie i stosowanie umowy o handlu i współpracy i wszelkich umów uzupełniających, takich jak umowa o bezpieczeństwie informacji.

  Rada Partnerstwa może przyjmować decyzje w odniesieniu do wszystkich kwestii, wobec których przewidziano taką możliwość w umowie o handlu i współpracy lub wszelkich umowach uzupełniających. Rada Partnerstwa może podejmować decyzje i wydawać zalecenia wyłącznie za obopólną zgodą Unii i Zjednoczonego Królestwa. W żadnym razie nie może ograniczać procesu podejmowania decyzji na szczeblu Unii. Unia i Zjednoczone Królestwo mogą, za pośrednictwem Rady Partnerstwa lub specjalnych komitetów, podjąć decyzję o zmianie niektórych aspektów umowy o handlu i współpracy lub jakiejkolwiek umowy uzupełniającej wyłącznie w przypadkach wyraźnie w nich przewidzianych. Kiedy strony zatwierdzą taką decyzję, musi ona być zgodna z ich stosownymi obowiązującymi wymogami i procedurami wewnętrznymi.

  W wykonywaniu swoich zadań Rada Partnerstwa będzie wspierana przez Komitet Partnerstwa Handlowego, który z kolei będzie wspierany przez specjalne komitety handlowe oraz inne specjalne komitety.

  W umowie o handlu i współpracy ustanawia się następujące specjalne komitety handlowe:

  a) Specjalny Komitet Handlowy ds. Towarów;

  b) Specjalny Komitet Handlowy ds. Współpracy w Sprawach Celnych i Reguł Pochodzenia;

  c) Specjalny Komitet Handlowy ds. Środków Sanitarnych i Fitosanitarnych;

  d) Specjalny Komitet Handlowy ds. Barier Technicznych w Handlu;

  e) Specjalny Komitet Handlowy ds. Usług, Inwestycji i Handlu Cyfrowego;

  f) Specjalny Komitet Handlowy ds. Własności Intelektualnej;

  g) Specjalny Komitet Handlowy ds. Zamówień Publicznych;

  h) Specjalny Komitet Handlowy ds. Współpracy Regulacyjnej;

  i) Specjalny Komitet Handlowy ds. Równych Warunków Działania na rzecz Otwartej i Uczciwej Konkurencji oraz Zrównoważonego Rozwoju;

j) Specjalny Komitet Handlowy ds. Współpracy Administracyjnej w zakresie VAT oraz odzyskiwania podatków i ceł.

W umowie o handlu i współpracy ustanawia się następujące specjalne komitety:

a) Specjalny Komitet ds. Energii;

b) Specjalny Komitet ds. Transportu Lotniczego;

c) Specjalny Komitet ds. Bezpieczeństwa Lotniczego;

d) Specjalny Komitet ds. Transportu Drogowego;

e) Specjalny Komitet ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego;

f) Specjalny Komitet ds. Rybołówstwa;

g) Specjalny Komitet ds. Współpracy Organów Ścigania i Wymiarów Sprawiedliwości;

h) Specjalny Komitet ds. Udziału w Programach Unii.

Rada Partnerstwa może ustanawiać lub rozwiązywać specjalne komitety handlowe lub specjalne komitety, natomiast Komitet Partnerstwa Handlowego może ustanawiać lub rozwiązywać specjalne komitety handlowe.

Umowa o handlu i współpracy przewiduje również rolę Rady Partnerstwa i specjalnych komitetów w rozstrzyganiu sporów, o którym mowa w części szóstej tytuł I umowy o handlu i współpracy.

- **Wdrożenie i stosowanie Umowy o handlu i współpracy w Unii**

Zgodnie z art. 216 ust. 2 TFUE umowy zawarte przez Unię wiążą instytucje Unii i państwa członkowskie.

Należy upoważnić Komisję, na podstawie art. 218 ust. 7 TFUE, do zatwierdzenia w imieniu Unii pewnych zmian w umowie o handlu i współpracy, które mają zostać przyjęte w drodze procedury uproszczonej lub przez organ utworzony na mocy umowy o handlu i współpracy. Takie zmiany dotyczą następujących postanowień umowy o handlu i współpracy:

– art. TBT.9 ust. 4, 5 i 8 [Współpraca w zakresie nadzoru rynku oraz bezpieczeństwa i zgodności produktów niespożywczych] w odniesieniu do ustanowienia lub zmiany porozumień dotyczących regularnej wymiany informacji między stronami określonych w załącznikach [TBT-XX] i [TBT-ZZ];

– art. 2 ust. 3 [Definicje produktu, praktyki i procesy enologiczne] oraz art. 3 ust. 3 [Wymogi dotyczące świadectw na przywóz do odpowiednich terytoriów stron] załącznika TBT-5 [Handel winem], w odniesieniu do zmian dodatków do tego załącznika;

– art. 1 ust. 2 [Cel i zakres stosowania] załącznika TBT-4 [Produkty ekologiczne], w odniesieniu do zmian dodatków do tego załącznika;

– art. 11 [Zmiany w dodatkach] załącznika TBT-2 [Produkty lecznicze], w odniesieniu do zmian dodatków do tego załącznika;

– art. PPROC.18 [Zmiana sekcji B ZAŁĄCZNIKA PPROC-1] dotyczący zmian w sekcji B załącznika PPROC-1 dotyczącej zobowiązań w zakresie dostępu do rynku;

– art. AVSAF.12 [Przyjmowanie załączników do niniejszego rozdziału i wprowadzanie do nich zmian] w odniesieniu do zmian załącznika AVSAF-1 lub załączników jak przewidziano w art. AVSAF.3 [Zakres i wdrażanie] ust. 2;

– art. LAW.EUROPOL.48 ust. 3 [Formy przestępczości] w odniesieniu do zmian załącznika LAW-3, w przypadku gdy zmienia się wykaz form przestępczości, w odniesieniu do których Europol jest właściwy na mocy prawa Unii;

– art. LAW.EUROJUST.63 ust. 3 [Formy przestępczości] w odniesieniu do zmian załącznika LAW-4, w przypadku gdy zmienia się wykaz form przestępczości, w odniesieniu do których Eurojust jest właściwy na mocy prawa Unii;

– art. SSC.68 [Zmiany] Protokołu w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w odniesieniu do zmian któregokolwiek z załączników lub dodatków do Protokołu w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Komisja powinna z wyprzedzeniem poinformować Radę o wymienionych powyżej proponowanych zmianach. Rada może zgłosić sprzeciw wobec tych proponowanych zmian mniejszością blokującą Rady zgodnie z art. 16 ust. 4 TUE. W takim przypadku Komisja musi odrzucić proponowane zmiany w imieniu Unii, bez uszczerbku dla możliwości późniejszego przedłożenia Radzie wniosku zgodnie z art. 218 ust. 9 TFUE.

Należy również upoważnić Komisję, zgodnie z art. 218 ust. 7 TFUE, do zatwierdzenia w imieniu Unii stanowiska, jakie należy zająć w odniesieniu do następujących zmian w umowie o handlu i współpracy, z zastrzeżeniem wcześniejszego poinformowania o nich Rady:

– zmiany progu, poniżej którego nie ma zastosowania Część druga Dział pierwszy Tytuł XI Rozdział trzeci dotyczący kontroli subsydiów umowy o handlu i współpracy, jak określono w art. LPFOFCSD.3.2 [Zakres i wyjątki] ust. 4 i art. LPFOFCSD.3.3 [Usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym] ust. 3, i w odniesieniu do progu, poniżej którego obowiązek przejrzystości nie ma zastosowania, jak określono w art. LPFOFCSD.3.3 [Usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym] ust. 2.

Ponadto, aby umożliwić Unii szybkie reagowanie w przypadku, gdy odpowiednie warunki nie są już spełniane, Komisja powinna być uprawniona do podejmowania niektórych decyzji zawieszających korzyści przyznane Zjednoczonemu Królestwu na mocy załącznika dotyczącego produktów ekologicznych i załącznika dotyczącego produktów leczniczych. Przed podjęciem takich działań Komisja powinna poinformować przedstawicieli państw członkowskich, którzy mogą sprzeciwić się stanowisku przedstawionemu przez Komisję głosami mniejszości blokującej. Komisja powinna być również uprawniona do przyjmowania, zgodnie z tą samą

procedurą, wszelkich innych niezbędnych przepisów wykonawczych w celu zapewnienia skutecznego funkcjonowania tych załączników.

Ponadto, aby zagwarantować zgodność z zobowiązaniami wynikającymi z umowy o handlu i współpracy, ustanowiono solidne mechanizmy egzekwowania prawa. Umowa o handlu i współpracy zapewnia możliwość zastosowania przez strony szybkich, autonomicznych i operacyjnych środków w celu ochrony swoich interesów, w tym w szczególności w obszarach dotyczących równych warunków działania (tj. środków równoważących, środków zaradczych) i rybołówstwa (tj. środków kompensacyjnych, środków zaradczych), jak również, bardziej ogólnie, w przypadkach poważnych trudności gospodarczych, społecznych lub środowiskowych o charakterze sektorowym lub regionalnym.

Ważne jest, aby Unia była w pełni zdolna do zastosowania tych środków egzekwowania w sposób szybki i skuteczny. W tym celu Komisja powinna być uprawniona do zawieszania zobowiązań w ramach umowy o handlu i współpracy zgodnie z art. GOODS.19 dotyczącym środków w przypadku naruszenia lub obejścia przepisów prawa celnego, art. LPFOFCSD.3.12 dotyczącym środków zaradczych w obszarze równych warunków działania, art. ROAD.11 dotyczącym środków zaradczych w obszarze transportu drogowego, art. AIRTRN.8 dotyczącym odmowy udzielenia, cofnięcia, zawieszenia lub ograniczenia zezwolenia eksploatacyjnego w transporcie lotniczym, art. FISH.14 dotyczącym środków zaradczych w obszarze rybołówstwa, art. FISH.9 dotyczącym środków kompensacyjnych w razie cofnięcia zgody na dostęp lub ograniczenia dostępu, art. UNPRO.3.1 i UNPRO.3.20 dotyczącymi zawieszenia lub zakończenia udziału Zjednoczonego Królestwa w programie unijnym oraz art. INST.24 dotyczącym tymczasowych środków zaradczych lub do stosowania odpowiednich środków ochronnych zgodnie z art. INST.36.

Zgodnie z Traktatami Komisja będzie również działać w imieniu Unii na wszystkich etapach procedury dotyczącej rozstrzygania sporów na mocy części szóstej tytuł I umowy o handlu i współpracy.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych postanowień projektów umów**

Szeroka i ambitna współpraca między Unią a Zjednoczonym Królestwem przewidziana w umowie o handlu i współpracy odzwierciedla konkluzje i wytyczne Rady Europejskiej z dnia 23 marca 2018 r. i opiera się na deklaracji politycznej.

Umowa o handlu i współpracy jest pojedynczym pakietem, który składa się z czterech głównych elementów:

– ustaleń ogólnych i instytucjonalnych;

– uzgodnień gospodarczych (w tym postanowień dotyczących handlu i gwarancji równych warunków działania);

– uzgodnień w zakresie współpracy organów ścigania i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych; oraz

– postanowień dotyczących rozstrzygania sporów, podstawowych wartości i środków ochronnych.

Planowane partnerstwo opiera się na uznaniu demokracji, praworządności i praw człowieka, a także na walce ze zmianą klimatu i przeciwdziałaniu

rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia. Naruszenie któregokolwiek z tych istotnych elementów umożliwia stronom zakończenie lub zawieszenie realizacji umowy o handlu i współpracy lub wszelkich umów uzupełniających w całości lub w części. Strony potwierdzają również swoje zobowiązanie do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony danych osobowych.

Zakres umowy o handlu i współpracy jest kompleksowy. Obejmuje obszary zainteresowania przedstawione w deklaracji politycznej: współpracę handlową i gospodarczą, współpracę organów ścigania i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, udział w programach Unii oraz obszary tematyczne współpracy. Umowa o handlu i współpracy nie zawiera ustaleń dotyczących współpracy w dziedzinie polityki zagranicznej, bezpieczeństwa zewnętrznego i obronności z uwagi na decyzję Zjednoczonego Królestwa, by nie negocjować ani nie włączać takich ustaleń do umowy o handlu i współpracy. Umowa o handlu i współpracy szanuje autonomię uprawnień decyzyjnych Unii i jej porządek prawny, integralność jej jednolitego rynku i unii celnej oraz niepodzielność czterech swobód (swobodnego przepływu osób, towarów, usług i kapitału). Obejmuje ona nie tylko wolny handel towarami i usługami, ale także sposoby zapobiegania zakłóceniom i nieuczciwej przewadze konkurencyjnej. Umowa o handlu i współpracy odzwierciedla fakt, że Zjednoczone Królestwo opuszcza unijny system wspólnych zasad, mechanizmów nadzoru i egzekwowania, a zatem nie może już czerpać korzyści z członkostwa ani jednolitego rynku.

W umowie o handlu i współpracy ustanowiono ogólne ramy zarządzania obejmujące wszystkie obszary współpracy w ramach umowy o handlu i współpracy i wszelkich umów uzupełniających, takich jak umowa o bezpieczeństwie informacji, przy czym wprowadzono pewne dostosowania, aby reagować na uzasadnione potrzeby sektorowe.

Aby zagwarantować zgodność z zobowiązaniami wynikającymi z umowy o handlu i współpracy, ustanowiono solidne mechanizmy egzekwowania prawa. Umowa o handlu i współpracy przewiduje możliwość zastosowania przez strony szybkich, autonomicznych i operacyjnych środków w celu ochrony swoich interesów, w tym w szczególności w obszarach dotyczących równych warunków działania (tj. środków równoważących, środków zaradczych) i rybołówstwa (tj. środków kompensacyjnych, środków zaradczych), jak również, bardziej ogólnie, w przypadkach poważnych trudności gospodarczych, społecznych lub środowiskowych o charakterze sektorowym lub regionalnym.

Jeżeli chodzi o zasięg terytorialny, umowa o handlu i współpracy obejmuje, w odniesieniu do Unii, terytoria, do których zastosowanie mają Traktaty, a w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa – terytorium Zjednoczonego Królestwa. Umowa o handlu i współpracy obejmuje również w ograniczonym zakresie Wyspy Normandzkie i Wyspę Man w kwestiach dotyczących handlu towarami i dostępu do wód. Zgodnie z deklaracjami załączonymi do protokołu z posiedzenia Rady Europejskiej z dnia 25 listopada 2018 r. oraz z wytycznymi negocjacyjnymi Rady umowa o handlu i współpracy nie ma zastosowania do Gibraltaru.

Umowa o handlu i współpracy składa się z siedmiu części (podzielonych na działy, tytuły, rozdziały i sekcje), trzech protokołów i pewnej liczby załączników, zgodnie z następującą strukturą:

Część pierwsza (Postanowienia wspólne i instytucjonalne) zawiera postanowienia ogólne, zasady interpretacji umowy o handlu i współpracy i definicje oraz ramy instytucjonalne.

W części pierwszej ujęto postanowienia dotyczące zarządzania umową o handlu i współpracy i jej wdrożenia oraz ustanowiono wspólne organy zarządzające (Radę Partnerstwa, Komitet Partnerstwa Handlowego, specjalne komitety handlowe oraz pozostałe specjalne komitety).

Postanowienia dotyczące zarządzania wyjaśnią, w jaki sposób umowa o handlu i współpracy będzie wykonywana i kontrolowana. Zostały sporządzone w taki sposób, aby zapewnić ich elastyczność i możliwość dostosowania do szczególnych potrzeb, które mogą pojawić się w różnych obszarach. W obliczu zakresu stosowania i złożonego charakteru umowy o handlu i współpracy Unia nalegała, aby ustanowić jednolite ramy zarządzania obejmujące całą umowę. Gwarantuje to pewność prawa dla przedsiębiorstw, konsumentów i obywateli, unikając jednocześnie powielania równoległych struktur i tworzenia dodatkowej biurokracji.

Rada Partnerstwa będzie czuwała nad wdrożeniem umowy. Rada Partnerstwa, obejmująca przedstawicieli Unii i Zjednoczonego Królestwa na szczeblu ministerialnym, będzie się spotykała w różnych składach w zależności od zagadnienia wymagającego rozpatrzenia. Będzie ona stanowiła forum, na którym strony będą omawiały wszelkie pojawiające się kwestie, a ponadto będzie uprawniona do podejmowania wiążących decyzji za obopólną zgodą. Rada będzie wspierana w swoich pracach przez Komitet Partnerstwa Handlowego, specjalne komitety handlowe i pozostałe specjalne komitety.

Część druga (Handel, transport, rybołówstwo i inne ustalenia) obejmuje sześć działów:

– Dział pierwszy: Handel, składający się z dwunastu tytułów: Tytuł I (Handel towarami), Tytuł II (Usługi i inwestycje), Tytuł III (Handel cyfrowy), Tytuł IV (Przepływy kapitału, płatności, transfery i tymczasowe środki ochronne), Tytuł V (Własność intelektualna), Tytuł VI (Zamówienia publiczne), Tytuł VII (Małe i średnie przedsiębiorstwa), Tytuł VIII (Energia), Tytuł IX (Przejrzystość), Tytuł X (Dobre praktyki regulacyjne i współpraca regulacyjna), Tytuł XI (Równe warunki działania na rzecz otwartej i uczciwej konkurencji oraz zrównoważonego rozwoju), Tytuł XII (Wyjątki);

– Dział drugi: Lotnictwo, składający się z dwóch tytułów: Tytuł I (Transport lotniczy) i Tytuł II (Bezpieczeństwo lotnicze);

– Dział trzeci: Transport drogowy, składający się z dwóch tytułów: Tytuł I (Transport drogowy towarów) i Tytuł II (Przewóz drogowy pasażerów);

– Dział czwarty: Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego oraz krótkoterminowe wizy podróżne;

– Dział piąty: Rybołówstwo;

– Dział szósty: Pozostałe postanowienia.

Jak wynika z nazw działów i tytułów, część druga obejmuje handel towarami i usługami, jak również szeroką gamę innych obszarów współpracy gospodarczej i innej, takich jak inwestycje, konkurencja, przejrzystość podatkowa, energia, transport lotniczy i drogowy, niedyskryminacja w odniesieniu do pewnych ustaleń dotyczących mobilności i koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego oraz rybołówstwo.

Część druga ustanawia nowoczesną i zrównoważoną politykę handlową. Obie strony zobowiązują się do utrzymywania wspólnych wysokich standardów w takich obszarach jak standardy pracy i standardy społeczne, ochrona środowiska, przeciwdziałanie zmianie klimatu, w tym ustalanie opłat za emisję gazów cieplarnianych, oraz odpowiednie standardy dotyczące przejrzystości podatkowej i unikania opodatkowania[4]. W części tej zawarto również zasady dotyczące subsydiów, aby zapobiec przyznawaniu przez strony subsydiów, które mają istotne skutki dla handlu lub inwestycji między stronami. Te ustalone standardy i zasady są powiązane z krajowym egzekwowaniem przepisów oraz z krajowymi mechanizmami rozstrzygania sporów, co ma zapewnić, aby przedsiębiorstwa z UE i Zjednoczonego Królestwa mogły konkurować na równych warunkach. Część druga przewiduje, że każda ze stron może w razie potrzeby wprowadzać jednostronne środki, aby chronić się przed skutkami dla handlu lub inwestycji wynikającymi z udzielenia subsydiów lub znacznych rozbieżności w odpowiednich systemach kontroli subsydiów lub w odpowiednich poziomach ochrony socjalnej i ochrony pracy, środowiska lub klimatu.

Jeżeli chodzi o handel towarami, postanowienia w części drugiej wykraczają poza ostatnie unijne umowy o wolnym handlu z takimi partnerami jak Kanada czy Japonia, gdyż przewidują zerowe stawki celne i zerowe kontyngenty na wszystkie towary. Aby skorzystać z tych wyjątkowych preferencji, przedsiębiorstwa będą musiały zapewnić, aby ich produkty pochodziły z Unii lub Zjednoczonego Królestwa. Te reguły pochodzenia mają zasadnicze znaczenie dla zapewnienia integralności rynku unijnego. Umowa o handlu i współpracy uprości również, w zakresie dozwolonym w unijnym kodeksie celnym, formalności celne mające zastosowanie do państw trzecich spoza unii celnej. Umowa pozwoli też usunąć niepotrzebne bariery techniczne w handlu, zapewniając jednak, aby wszystkie towary ze Zjednoczonego Królestwa wprowadzane do Unii były w pełni zgodne z unijnymi wysokimi standardami regulacyjnymi, w tym dotyczącymi jakości żywności (np. normami sanitarnymi i fitosanitarnymi) oraz bezpieczeństwa produktów.

Uzgodniono również znaczny poziom otwartości handlu usługami, wykraczający poza podstawowe postanowienia Układu ogólnego WTO w sprawie handlu usługami (GATS), uwzględniając jednocześnie fakt, iż Zjednoczone Królestwo nie będzie już korzystało ze swobodnego przepływu osób, a tym samym ze swobody świadczenia usług. Usługodawcy ze Zjednoczonego Królestwa, którzy będą chcieli oferować usługi w Unii, będą musieli spełnić wszystkie stosowne wymogi regulacyjne w Unii, lecz nie będą traktowani w sposób mniej korzystny niż podmioty z Unii w obszarach

[4] Unia i Zjednoczone Królestwo zamierzają również zatwierdzić w chwili zawarcia umów wspólną deklarację dotyczącą zwalczania szkodliwych systemów podatkowych.

objętych umową o handlu i współpracy, i odwrotnie[5]. Inwestorzy ze Zjednoczonego Królestwa mogą również zakładać podmioty prawne w Unii, aby oferować usługi na jednolitym rynku, i odwrotnie. Umowa ta zawiera ramy przyszłych negocjacji w sprawie umów o uznawaniu kwalifikacji zawodowych.

Umowa o handlu i współpracy zawiera postanowienia mające na celu ułatwianie handlu cyfrowego przez znoszenie nieuzasadnionych barier oraz zapewnienie otwartego, bezpiecznego i wiarygodnego środowiska online dla przedsiębiorstw i konsumentów, wraz z wysokimi standardami ochrony danych osobowych. Umowa ta zawiera również postanowienia gwarantujące ochronę praw własności intelektualnej. Zawiera ponadto postanowienia dotyczące wzajemnych możliwości na rynkach zamówień publicznych stron oraz dotyczące standardów w zakresie zamówień, wykraczających poza zobowiązania stron w ramach Porozumienia w sprawie zamówień publicznych WTO (GPA).

Jeżeli chodzi o energię, jako że Zjednoczone Królestwo nie będzie już uczestniczyło w jednolitym rynku energii elektrycznej i unijnych platformach obrotu, umowa o handlu i współpracy stwarza nowe ramy dwustronnej współpracy w zakresie energii, mające na celu zapewnienie opłacalnych, czystych i bezpiecznych dostaw energii, które mają zasadnicze znaczenie dla funkcjonowania obu gospodarek, oraz wprowadzenie nowych mechanizmów współpracy w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, w szczególności na Morzu Północnym, jak również przeciwdziałanie zmianie klimatu. Umowa obejmuje również postanowienia materialne dotyczące równych warunków działania i liberalizacji handlu, w tym warunków przyznawania subsydiów w sektorze energetycznym. Podobnie jak ma to miejsce w przypadku innych obszarów, postanowienia dotyczące energii nie zapewniają Zjednoczonemu Królestwu pełnych korzyści wynikających z jednolitego rynku, z uwagi na jego status państwa trzeciego.

Jeżeli chodzi o transport, umowa o handlu i współpracy zapewnia trwałe i zrównoważone połączenia lotnicze i drogowe, zachowując jednocześnie integralność jednolitego rynku. Obejmuje ona postanowienia zapewniające, aby konkurencja między podmiotami z Unii i Zjednoczonego Królestwa odbywała się na równych warunkach i nie wpływała niekorzystnie na prawa pasażerów i bezpieczeństwo transportu.

Część druga zawiera również ramy wspólnego i zrównoważonego zarządzania stadami ryb na wodach Unii i Zjednoczonego Królestwa. Zjednoczone Królestwo, jako niezależne państwo nadbrzeżne, będzie sprawowało kontrolę nad swoimi wodami i będzie miało możliwość dalszego rozwoju brytyjskiego rybołówstwa, przy czym unijni rybacy nadal będą mieli dostęp do wód Zjednoczonego Królestwa do celów prowadzenia działalności połowowej.

Część trzecia (Współpraca organów ścigania i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych) określa ramy współpracy organów ścigania i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych. Uznaje potrzebę ścisłej współpracy

[5] Zgodnie z polityką handlową UE niewielka liczba sektorów jest wyłączona z zakresu umowy (usługi publiczne, niektóre usługi transportowe oraz usługi audiowizualne mające na celu zachowanie różnorodności kulturowej).

między krajową policją i organami sądowymi, jak również agencjami i organami Unii, w szczególności w kontekście zwalczania i ścigania przestępczości transgranicznej i terroryzmu.

Część trzecia obejmuje następujące kluczowe obszary:

– wymiana danych: rozwiązania służące terminowej, skutecznej i wydajnej wymianie danych dotyczących pasażerów lotniczych (tj. danych dotyczących przelotu pasażera lub PNR), DNA, odbitek linii papilarnych oraz danych rejestracyjnych pojazdów (tak zwanych danych Prüm – które nigdy wcześniej nie były przedmiotem wymiany między Unią a państwem trzecim spoza strefy Schengen), informacji z rejestrów karnych oraz informacji operacyjnych – uzupełniających międzynarodowe kanały wymiany informacji, takie jak Interpol;

– Europol i Eurojust: skuteczna współpraca między Zjednoczonym Królestwem a Europolem i Eurojustem, zgodnie z zasadami współpracy z państwami trzecimi, jak ustanowiono w prawodawstwie Unii;

– wydawanie osób: umożliwienie szybkiego wydawania przestępców między państwami członkowskimi Unii i Zjednoczonym Królestwem przy zastosowaniu uproszczonych procedur, ścisłych terminów, solidnych zabezpieczeń (w tym stosownych powodów odmowy wydania), praw procesowych i kontroli sądowej;

– wzajemna pomoc: rozwiązania ułatwiające stosowanie konwencji Rady Europy w sprawach karnych i uzupełniające takie konwencje, np. za pomocą uproszczonych procedur, terminów oraz infrastruktury technologicznej, w przypadku szerokiej gamy środków, w tym zabezpieczenia i konfiskaty majątku;

– przeciwdziałanie praniu pieniędzy: postanowienia dotyczące współpracy w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

W części trzeciej uwzględniono status Zjednoczonego Królestwa jako państwa niebędącego członkiem UE spoza strefy Schengen. Przykładowo Zjednoczone Królestwo nie będzie już miało bezpośredniego dostępu w czasie rzeczywistym do wrażliwych baz danych Unii, które wspierają przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii – taki dostęp mają jedynie państwa członkowskie i państwa bardzo ściśle stowarzyszone, które akceptują wszystkie związane z tym zobowiązania.

Podstawą ścisłej i kompleksowej współpracy policyjnej i sądowej są gwarancje poszanowania demokracji i praworządności, skutecznej ochrony podstawowych praw i wolności osób fizycznych, w tym praw zapisanych w europejskiej konwencji praw człowieka, oraz nadania tym prawom skuteczności na szczeblu krajowym, jak również zobowiązania obu stron do utrzymania wysokiego poziomu standardów ochrony danych. Był to szczególnie ważny postulat ze strony Unii w celu zapewnienia ochrony zarówno bezpieczeństwa, jak i praw podstawowych jej obywateli. Część trzecia zawiera również postanowienia szczególne dotyczące zawieszenia współpracy w przypadku poważnych i systemowych niedociągnięć w zapewnianiu którekolwiek z tych zabezpieczeń, a ponadto ustanawia specjalny mechanizm rozstrzygania sporów.

Część czwarta (Współpraca tematyczna) obejmuje dwa tytuły: Tytuł I: Bezpieczeństwo zdrowotne i Tytuł II: Cyberbezpieczeństwo. Część czwarta zawiera postanowienia dotyczące współpracy między stronami w kwestiach związanych z bezpieczeństwem zdrowotnym i cyberbezpieczeństwem, w tym poprzez tymczasowy i ograniczony udział Zjednoczonego Królestwa w szeregu struktur unijnych, wyłącznie na zaproszenie Unii, i o ile pojawią się szczególne wspólne zagrożenia.

Część piąta (Udział w programach Unii, należyte zarządzanie finansami i postanowienia finansowe) obejmuje przepisy dotyczące stałego udziału Zjednoczonego Królestwa jako państwa trzeciego w szeregu sztandarowych programów Unii, pod warunkiem wniesienia przez Zjednoczone Królestwo wkładu finansowego do budżetu Unii. Dokładny wykaz takich programów zostanie przyjęty na późniejszym etapie przez Specjalny Komitet ds. Udziału w Programach Unii. Ponadto Specjalny Komitet ds. Udziału w Programach Unii może również ustanowić wykaz usług świadczonych w ramach realizacji programów Unii, do których to usług może mieć dostęp Zjednoczone Królestwo.

Podstawy prawne (akty podstawowe) unijnych programów i działań, w których Zjednoczone Królestwo może uczestniczyć, nie zostały jeszcze przyjęte. Zjednoczone Królestwo i Unia są jednak zgodne co do programów, w których Zjednoczone Królestwo może uczestniczyć, i co do szczególnych warunków tego uczestnictwa, z zastrzeżeniem warunków określonych w ostatecznych podstawach prawnych. W związku z tym wspólna deklaracja dołączona do umowy o handlu i współpracy stanowi ramy dla protokołów, które zostaną dodane do tej umowy przez Specjalny Komitet ds. Udziału w Programach Unii po przyjęciu podstaw prawnych tych programów.

Część szósta (Rozstrzyganie sporów i postanowienia horyzontalne) obejmuje trzy tytuły: Tytuł I (Rozstrzyganie sporów), Tytuł II (Podstawa współpracy) i Tytuł III (Wypełnianie zobowiązań i środki ochronne).

W odniesieniu do rozstrzygania sporów, jeżeli powstanie spór i niemożliwe będzie znalezienie rozwiązania między stronami, w umowie o handlu i współpracy przewidziano, iż można ustanowić niezależny trybunał arbitrażowy, który rozstrzygnie spór w drodze wiążącego orzeczenia. Ten mechanizm rozstrzygania sporów ma zastosowanie do większości obszarów umowy o handlu i współpracy, w tym równych warunków działania oraz rybołówstwa. Towarzyszą mu wiarygodne i solidne mechanizmy egzekwowania prawa i kontroli wypełniania zobowiązań, w tym możliwość zawieszenia zobowiązań strony skarżącej wynikających z umowy o handlu i współpracy, np. możliwość ponownego wprowadzenia ceł lub kontyngentów. Ponadto każda ze stron będzie mogła pod pewnymi warunkami podjąć działania odwetowe w każdym przypadku, gdy druga strona nie zastosuje się do orzeczenia trybunału arbitrażowego. Na przykład, stałe naruszenie przez jedną ze stron dotyczące konkretnego sektora gospodarki umożliwi drugiej stronie wprowadzenie działań odwetowych w innych sektorach gospodarki. Każda strona może również jednostronnie zastosować odpowiednie środki ochronne w przypadkach poważnych trudności gospodarczych, społecznych lub środowiskowych o charakterze sektorowym lub regionalnym.

Część siódma (Postanowienia końcowe) zawiera postanowienia końcowe, w tym dotyczące wejścia w życie, przeglądu i rozwiązania umowy o handlu i współpracy.

Dwa **protokoły** przewidują **współpracę administracyjną i zwalczanie oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej**, **wzajemną pomoc przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków i ceł** oraz **wzajemną pomoc administracyjną w kwestiach celnych**.

Protokół w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego zawiera szereg środków koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego mających na celu ochronę praw do zabezpieczenia społecznego obywateli UE i Zjednoczonego Królestwa znajdujących się w sytuacji transgranicznej obejmującej Zjednoczone Królestwo i UE w dniu 1 stycznia 2021 r. Ochronie podlegają również obywatele państw trzecich, bezpaństwowcy i uchodźcy. Umowa obejmuje szeroki zakres świadczeń, w tym świadczenia emerytalne i renty rodzinne, świadczenia z tytułu śmierci, świadczenia z tytułu choroby, świadczenia dla matki/ojca związane z narodzinami dziecka, świadczenia z tytułu wypadku przy pracy lub świadczenia przedemerytalne. Protokół zapewnia, aby przewidziane w nim rozwiązania w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego opierały się na zasadzie niedyskryminacji między państwami członkowskimi Unii.

W umowie w sprawie procedur bezpieczeństwa na potrzeby wymiany i ochrony informacji niejawnych określono zasady i warunki wymiany niejawnych i jawnych informacji szczególnie chronionych. Zgodnie z innymi umowami o bezpieczeństwie informacji zawartymi przez Unię z innymi państwami trzecimi umowa o bezpieczeństwie informacji zapewnia bezpieczne postępowanie z informacjami szczególnie chronionymi, w oparciu o zasadę zgody podmiotu, od którego pochodzą informacje, przed udostępnieniem informacji objętych wymianą. Umowa o bezpieczeństwie informacji stosuje się od dnia rozpoczęcia stosowania umowy o handlu i współpracy lub od dnia, w którym strony powiadomiły się wzajemnie o spełnieniu swoich wewnętrznych wymogów i zakończeniu procedur dotyczących udostępniania informacji niejawnych na mocy tej umowy, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.

2020/0382 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Umowy o handlu i współpracy między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, z drugiej strony, oraz Umowy między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie procedur bezpieczeństwa na potrzeby wymiany i ochrony informacji niejawnych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”), w szczególności jego art. 217 w związku z art. 218 ust. 6, art. 218 ust. 7 i art. 218 ust. 8 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego[6],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu [DATE] r. Rada przyjęła decyzję Rady (UE) … w sprawie podpisania w imieniu Unii Umowy o handlu i współpracy między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, z drugiej strony („umowa o handlu i współpracy”), oraz Umowy między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie procedur bezpieczeństwa na potrzeby wymiany i ochrony informacji niejawnych („umowa o bezpieczeństwie informacji”).

(2) Umowa o handlu i współpracy ustanawia podstawę szerokich stosunków między Unią a Zjednoczonym Królestwem, obejmującą wzajemne prawa i obowiązki, wspólne działania i specjalne procedury. Umowa o bezpieczeństwie informacji jest umową uzupełniającą umowę o handlu i współpracy, nieodłącznie powiązaną z tą umową, w szczególności w odniesieniu do dat rozpoczęcia stosowania i rozwiązania. Decyzja o podpisaniu umowy o handlu i współpracy oraz umowy o bezpieczeństwie informacji („umowy”) powinna zatem opierać się na podstawie prawnej przewidującej utworzenie stowarzyszenia, która umożliwia Unii podejmowanie zobowiązań we wszystkich obszarach objętych Traktatami.

(3) Należy określić zasady reprezentowania Unii w Radzie Partnerstwa i komitetach ustanowionych umową o handlu i współpracy. Jak przewidziano w art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej („TUE”), Komisja ma reprezentować Unię i przedstawiać jej stanowiska określone przez Radę zgodnie z Traktatami. Rada ma pełnić swoje funkcje określania polityki i koordynacji, jak przewidziano w art. 16 ust. 1 TUE, poprzez ustalanie stanowisk, jakie mają zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Rady Partnerstwa i komitetów ustanowionych umową o handlu i współpracy. Ponadto, w przypadku gdy Rada Partnerstwa lub komitety ustanowione

[6] Dz.U. C z , s. .

umową o handlu i współpracy zostaną wezwane do przyjęcia aktów mających skutki prawne, stanowiska, jakie mają zostać zajęte w imieniu Unii w tych organach, mają być określane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 218 ust. 9 TFUE.

(4) Jedno państwo członkowskie lub większa ich liczba mogą wnioskować o to, by na posiedzeniu Rady Partnerstwa lub innych wspólnych organów ustanowionych umową przedstawicielowi Komisji towarzyszył, jako część delegacji Unii, przedstawiciel tego państwa członkowskiego lub tych państw członkowskich.

(5) Należy upoważnić Komisję, zgodnie z art. 218 ust. 7 TFUE, do zatwierdzenia w imieniu Unii pewnych zmian w umowie o handlu i współpracy, które mają zostać przyjęte w drodze procedury uproszczonej lub przez organ utworzony na mocy umowy o handlu i współpracy zgodnie z postanowieniami tej umowy. W odniesieniu do takich zmian należy ustanowić procedurę konsultacji z Radą.

(6) Ponadto, aby umożliwić Unii szybkie reagowanie w przypadku, gdy odpowiednie warunki nie są już spełniane, Komisja powinna być uprawniona do podejmowania niektórych decyzji zawieszających korzyści przyznane Zjednoczonemu Królestwu na mocy załącznika TBT-4 [Produkty ekologiczne] i załącznika TBT-2 [Produkty lecznicze]. Przed podjęciem takich działań Komisja powinna poinformować przedstawicieli państw członkowskich, którzy mogą sprzeciwić się stanowisku przedstawionemu przez Komisję głosami mniejszości blokującej. Komisja powinna być również uprawniona do przyjmowania, zgodnie z tą samą procedurą, wszelkich innych niezbędnych przepisów wykonawczych w celu zapewnienia skutecznego funkcjonowania tych załączników.

(7) Aby umożliwić Unii podejmowanie szybkich i skutecznych działań w celu ochrony jej interesów zgodnie z umową o handlu i współpracy oraz do czasu przyjęcia i wejścia w życie w Unii szczególnego aktu ustawodawczego regulującego przyjęcie środków zaradczych na mocy umowy o handlu i współpracy, Komisja powinna być upoważniona do zastosowania środków zaradczych, takich jak zawieszenie zobowiązań wynikających z umowy o handlu i współpracy lub wszelkich umów uzupełniających, w przypadku naruszenia określonych postanowień umowy o handlu i współpracy lub niespełnienia określonych warunków, w szczególności w obszarach handlu towarami, równych warunków działania, transportu drogowego, transportu lotniczego, rybołówstwa i programów unijnych, jak określono w umowie o handlu i współpracy, a także do zastosowania odpowiednich środków zaradczych, środków równoważących i środków przeciwdziałania.

(8) W każdym przypadku, gdy od Unii wymagane jest działanie w celu przestrzegania postanowień umów, takie działanie ma być podjęte zgodnie z postanowieniami Traktatów i przy poszanowaniu ograniczeń kompetencji powierzonych każdej instytucji. Do obowiązków Komisji należy zatem przekazywanie Zjednoczonemu Królestwu informacji lub powiadomień wymaganych w umowach, z wyjątkiem przypadków, w których umowy wskazują inne określone instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii, oraz konsultowanie się ze Zjednoczonym Królestwem w określonych sprawach. Do obowiązków Komisji należy też reprezentowanie Unii przed trybunałem arbitrażowym w razie przekazania sporu do arbitrażu zgodnie z umową o handlu i współpracy.

(9) Należy przypomnieć, że zgodnie z wytycznymi negocjacyjnymi z dnia 25 lutego 2020 r. zasięg terytorialny umowy o handlu i współpracy zawartej między Unią a Zjednoczonym Królestwem nie obejmuje Gibraltaru. Nie wyklucza to możliwości zawarcia odrębnych umów między Unią a Zjednoczonym Królestwem w odniesieniu

do Gibraltaru zgodnie z deklaracją Rady Europejskiej i Komisji Europejskiej zawartą w protokole posiedzenia Rady Europejskiej z dnia 25 listopada 2018 r.

(10) Zawarcie umowy o handlu i współpracy w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres kompetencji Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej podlega odrębnej procedurze.

(11) Umowy powinny zostać zatwierdzone w imieniu Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Umowę o handlu i współpracy między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, z drugiej strony, w odniesieniu do kwestii innych niż te, które wchodzą w zakres kompetencji Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej.

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Umowę między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie procedur bezpieczeństwa na potrzeby wymiany i ochrony informacji niejawnych.

Teksty tych umów są załączone do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady jest niniejszym uprawniony do wyznaczenia osoby lub osób uprawnionych do dokonania, w imieniu Unii, powiadomień, o których mowa w następujących postanowieniach:

a) w odniesieniu do umowy o handlu i współpracy:

- art. LAW.OTHER.134 [Powiadomienia];
- art. FINPROV.11 [Wejście w życie];
- art. SSC.11 Protokołu w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego;

b) w odniesieniu do umowy w sprawie procedur bezpieczeństwa na potrzeby wymiany i ochrony informacji niejawnych:

- art. 19 ust. 1 i 2.

Artykuł 3

1. Jeżeli Komisja reprezentuje Unię w organach utworzonych na mocy umowy o handlu i współpracy, informuje w odpowiednim czasie Radę o dyskusjach i wynikach posiedzeń oraz o aktach przyjętych w drodze procedury pisemnej oraz, na żądanie, dostarcza protokoły i inne dokumenty związane z takimi posiedzeniami lub procedurą. W stosownych przypadkach Komisja informuje również Parlament Europejski.

2. W okresie pierwszych pięciu lat po wejściu w życie umowy o handlu i współpracy Komisja co roku składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie dotyczące wdrożenia i stosowania umowy o handlu i współpracy.

Artykuł 4

1. Komisja jest upoważniona do zatwierdzania, w imieniu Unii, zmian w umowie o handlu i współpracy, które mają zostać przyjęte przez Radę Partnerstwa lub specjalne komitety, w zależności od przypadku, zgodnie z następującymi postanowieniami tej umowy:

   a) art. TBT.9 ust. 4, 5 i 8 [Współpraca w zakresie nadzoru rynku oraz bezpieczeństwa i zgodności produktów niespożywczych] w odniesieniu do ustanowienia lub zmiany porozumień dotyczących regularnej wymiany informacji między stronami określonych w załącznikach [TBT-XX] i [TBT-ZZ];

   b) art. 2 ust. 3 [Definicje produktu, praktyki i procesy enologiczne] oraz art. 3 ust. 3 [Wymogi dotyczące świadectw na przywóz do odpowiednich terytoriów stron] załącznika TBT-5 [Handel winem], w odniesieniu do zmian dodatków do tego załącznika;

   c) art. 1 ust. 2 [Cel i zakres stosowania] załącznika TBT-4 [Produkty ekologiczne], w odniesieniu do zmian dodatków do tego załącznika;

   d) art. 11 [Zmiany w dodatkach] załącznika TBT-2 [Produkty lecznicze], w odniesieniu do zmian dodatków do tego załącznika;

   e) art. PPROC.18 [Zmiana sekcji B ZAŁĄCZNIKA PPROC-1] w odniesieniu do zmian w sekcji B załącznika PPROC-1 dotyczącej zobowiązań w zakresie dostępu do rynku;

   f) art. AVSAF.12 [Przyjmowanie załączników do niniejszego rozdziału i wprowadzanie do nich zmian] w odniesieniu do zmian załącznika AVSAF-1 lub innych załączników, jak przewidziano w tym artykule;

   g) art. LAW.EUROPOL.48 ust. 3 [Formy przestępczości] w odniesieniu do zmian załącznika LAW-3, w przypadku gdy zmienia się wykaz form przestępczości, w odniesieniu do których Europol jest właściwy na mocy prawa Unii;

   h) art. LAW.EUROJUST.63 ust. 3 [Formy przestępczości] w odniesieniu do zmian załącznika LAW-4, w przypadku gdy zmienia się wykaz form przestępczości, w odniesieniu do których Eurojust jest właściwy na mocy prawa Unii;

   i) art. SSC.68 [Zmiany] Protokołu w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w odniesieniu do zmian któregokolwiek z załączników lub dodatków do Protokołu w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

2. Komisja przedkłada Radzie proponowane zmiany, o których mowa w ust. 1, przed ich zatwierdzeniem.

   Komisja zatwierdza te proponowane zmiany w imieniu Unii, chyba że – w terminie jednego miesiąca od ich przedłożenia Radzie przez Komisję – proponowanym zmianom sprzeciwią się państwa członkowskie w liczbie reprezentującej mniejszość blokującą w Radzie zgodnie z art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej. W przypadku pojawienia się takiego sprzeciwu Komisja odrzuca proponowane zmiany w imieniu Unii.

3. Komisja zatwierdza, w imieniu Unii, zmiany w umowie o handlu i współpracy, które mają zostać przyjęte przez Radę Partnerstwa lub specjalne komitety, w zależności od przypadku, zgodnie z następującymi postanowieniami tej umowy:

   a) art. LPFOFCSD.3.2 ust. 4 [Zakres i wyjątki] w odniesieniu do progu, poniżej którego rozdział dotyczący kontroli subsydiów nie ma zastosowania;

   b) art. LPFOFCSD.3.3 ust. 2 [Usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym] w odniesieniu do progu, poniżej którego obowiązek przejrzystości nie ma zastosowania;

   c) art. LPFOFCSD.3.3 ust. 3 [Usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym] w odniesieniu do progu, poniżej którego odnośny rozdział nie ma zastosowania;

   d) art. LPFOCDSD.3.5 [Zakazane subsydia i subsydia podlegające warunkom] w odniesieniu do aktualizacji warunków, które mają być stosowane do subsydiów na mocy niniejszego artykułu;

   e) art. LPFOCDSD.3.11 [Odzyskanie] w odniesieniu do różnych ustaleń zapewniających odzyskanie subsydiów.

   Komisja informuje Radę o proponowanych zmianach przed ich zatwierdzeniem.

4. Komisja zapewnia, by zatwierdzanie, w imieniu Unii, proponowanych zmian, o których mowa w niniejszym artykule:

   a) było w interesie Unii,

   b) służyło celom Unii w ramach jej polityki handlowej, bezpieczeństwa lotniczego, zabezpieczenia społecznego, egzekwowania prawa i współpracy sądowej;

   c) nie było sprzeczne z prawem Unii lub prawem międzynarodowym,

   d) unikało tworzenia przeszkód dla innowacji.

Artykuł 5

1. Komisja jest upoważniona do podejmowania, w imieniu Unii, wszelkich decyzji w sprawie:

   a) potwierdzenia lub zawieszenia uznania równoważności w następstwie ponownej oceny równoważności, która ma zostać przeprowadzona do dnia 31 grudnia 2023 r. zgodnie z art. 3 [Uznanie równoważności] ust. 3 załącznika TBT-4 [Produkty ekologiczne];

   b) zawieszenia uznania równoważności zgodnie z art. 3 [Uznanie równoważności] ust. 5 i 6 załącznika TBT-4 [Produkty ekologiczne];

   c) akceptowania urzędowych dokumentów dotyczących dobrej praktyki wytwarzania wydanych przez organ Zjednoczonego Królestwa w odniesieniu do zakładów produkcyjnych znajdujących się poza terytorium organu wydającego oraz określania warunków, na jakich Unia akceptuje te urzędowe dokumenty dotyczące dobrej praktyki wytwarzania zgodnie z art. 5 [Uznanie kontroli] ust. 3 i 4 załącznika TBT-2 [Produkty lecznicze];

   d) przyjęcia wszelkich niezbędnych przepisów wykonawczych dotyczących wymiany urzędowych dokumentów dotyczących dobrej praktyki wytwarzania

z organami Zjednoczonego Królestwa na podstawie art. 6 [Wymiana urzędowych dokumentów dotyczących dobrej praktyki wytwarzania] załącznika TBT-2 [Produkty lecznicze] oraz wymiany informacji z organami Zjednoczonego Królestwa w odniesieniu do kontroli zakładów produkcyjnych na podstawie art. 7 [Zabezpieczenia] załącznika TBT-2 [Produkty lecznicze];

e) zawieszenia uznawania kontroli lub akceptacji urzędowych dokumentów dotyczących dobrej praktyki wytwarzania wydanych przez Zjednoczone Królestwo i powiadamiania Zjednoczonego Królestwa o zamiarze zastosowania art. 9 [Zawieszenie] załącznika TBT-2 [Produkty lecznicze] i rozpoczęcia konsultacji ze Zjednoczonym Królestwem zgodnie z art. 8 [Zmiany mającego zastosowanie ustawodawstwa] ust. 3 załącznika TBT-2 [Produkty lecznicze];

f) zawieszenia, całkowicie lub częściowo, wszystkich lub niektórych produktów wymienionych w dodatku C do załącznika TBT-2 [Produkty lecznicze], uznawania kontroli i akceptacji urzędowych dokumentów dotyczących dobrej praktyki wytwarzania drugiej strony zgodnie z art. 9 [Zawieszenie] ust. 1 załącznika TBT-2 [Produkty lecznicze].

2. Komisja podejmuje takie proponowane decyzje zgodnie z procedurą określoną w art. 4 ust. 2 niniejszej decyzji.

Artykuł 6

1. Do czasu przyjęcia i wejścia w życie w Unii szczególnego aktu ustawodawczego regulującego przyjmowanie takich środków, decyzja Unii o zastosowaniu następujących środków na podstawie umowy o handlu i współpracy jest podejmowana przez Komisję zgodnie z warunkami określonymi w odpowiednich postanowieniach umowy o handlu i współpracy:

a) zawieszenie odpowiedniego preferencyjnego traktowania danych produktów, jak określono w art. GOODS.19 [Środki w przypadku naruszenia lub obejścia przepisów prawa celnego];

b) stosowanie środków zaradczych i zawieszenie zobowiązań, jak określono w art. LPFOFCSD.3.12 [Środki zaradcze];

c) stosowanie środków równoważących i środków przeciwdziałania, jak określono w art. LPFOFCSD.9.4 [Równoważenie];

d) stosowanie środków zaradczych, jak określono w art. ROAD.11 [Środki zaradcze];

e) odmowa udzielenia, cofnięcia, zawieszenia lub ograniczenia zezwolenia eksploatacyjnego dla przedsiębiorstwa lotniczego – art. AIRTRN.8 [Odmowa udzielenia, cofnięcie, zawieszenie lub ograniczenie zezwolenia eksploatacyjnego];

f) stosowanie środków zaradczych, jak określono w art. FISH.14 [Środki zaradcze i rozstrzyganie sporów];

g) środki kompensacyjne, jak określono w art. FISH.9 [Środki kompensacyjne w przypadku cofnięcia zgody na dostęp lub ograniczenia dostępu];

h) zawieszenie lub zakończenie udziału Zjednoczonego Królestwa w programach unijnych, jak określono w art. UNPRO.3.1 [Zawieszenie udziału

Zjednoczonego Królestwa w programie Unii przez Unię Europejską] i art. UNPRO.3.20 [Zakończenie udziału Zjednoczonego Królestwa w programie Unii przez Unię Europejską];

i) zaoferowanie lub przyjęcie tymczasowej rekompensaty lub zawieszenie zobowiązań w kontekście zapewnienia zgodności w następstwie procedury arbitrażu lub zespołu ekspertów na podstawie art. INST.24 [Tymczasowe środki zaradcze], z wyjątkiem przypadków przewidzianych w rozporządzeniu (UE) nr 654/2014;

j) środki ochronne i środki zaradcze, jak określono w art. INST.36 [Środki ochronne].

2. Komisja w odpowiednim czasie w pełni informuje Radę o swoim zamiarze przyjęcia proponowanych środków określonych w ust. 1 oraz uwzględnia ewentualne zgłoszone uwagi. W stosownych przypadkach Komisja informuje również Parlament Europejski.

3. Komisja może również przyjąć środki przywracające prawa i obowiązki wynikające z umowy o handlu i współpracy istniejące przed przyjęciem środków przewidzianych w ust. 1.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący